

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/302/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415208026
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1415208026.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Darina Kuchtová a Mgr. Barbora Barteková v spore žalobcu: CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, proti žalovanej: T. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXXX/X, X., štátny občan SR, o zaplatenie 1.338,65 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 18C/164/2015-27 zo dňa 20.10.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 18C/164/2015-27 zo dňa 20. októbra 2015 v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 18C/164/2015-27 zo dňa 20.10.2015 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.007,20 EUR, súdny poplatok vo výške 40,- EUR a trovy právneho zastúpenia vo výške 95,71 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.6.2015 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 1338,65 EUR spolu s úrokom z dlžnej úverovej istiny vo výške 30% ročne zo sumy 1099,61 EUR od 1.6.2014 až do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 1318,75 EUR od 17.6.2014 až do zaplatenia a náhradu trov konania, titulom nezaplatenia dlžnej sumy na základe Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 8.6.2013 uzavrel ako veriteľ so žalovanou ako dlžníkom Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (ďalej len „zmluva o úvere“) podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „rámcová zmluva“) podľa zákona č. 492/2009 z.z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na základe ktorej poskytol žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- EUR, na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve. Žalovaný po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal z úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 1.255,90 EUR.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalovanej vznikla podľa predložených listinných dôkazov povinnosť uhradiť žalobcovi žalovanú istinu vo výške 1.007,20 EUR, na zaplatenie ktorej žalovanú súd prvej inštancie zaviazal. Podľa § 502 ods. 1 a § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka by mal veriteľ právo požadovať aj zaplatenie dohodnutých dlžných úrokov a keďže žalovaná sa s plnením peňažného dlhu dostala do omeškania, mal by žalobca podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo aj na zaplatenie úrokov z omeškania

(výšku ktorých určuje nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinné v čase omeškania) v žalobcom požadovanej výške 5,15 % ročne z dlžnej sumy. Podľa 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., v časti zaplataenia úrokov a poplatkov súd prvej inštancie žalobnu zamietol, nakoľko žalobca ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 tohto zákona, keď hrubo porušil svoje povinnosti tým, že opomenul do zmluvy o úvere (resp. inom písomnom doklade) uviesť údaje o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, ktoré by preukázali, že splnil svoju povinnosť o posudzovaní schopnosti žalovanej ako spotrebiteľa splácať úver. Bez údajov podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

4. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci čiastočný úspech, priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 40,- EUR (50%) a trovy právneho zastúpenia vo výške 95,71 EUR.

5. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnila. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradila žalobcovi do dňa podania žaloby len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 235,00 Eur. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovanej žalobca vyhlásil dňa 16.06.2014 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam predstavoval dlh žalovanej voči žalobcovi ku dňu zúčtovania do právneho vymáhania, ku dňu 13.06.2014, podľa predloženého výpisu z úverového účtu žalovanej sumu v celkovej výške 1.338,65 Eur.

6. Žalobca v odvolaní tvrdil, že každá žiadosť o poskytnutie úveru je podrobne skúmaná v súlade s vnútornými predpismi a pracovnými postupmi žalobcu. V prvom rade sa skúma, či klient nie je evidovaný ako dlžník iného subjektu v nebankovom registri SOLUS a skúmajú sa aj zápisy o klientoch v nebankovom registri klientských informácií NRKI. Samotné posudzovanie schopnosti splácať spotrebiteľský úver je uskutočnené prostredníctvom expertného informačného systému spoločnosti CETELEM Slovensko, a.s., ktorý na základe dostupných informácií určí tzv. skóre klienta. Žalobca sa nemôže stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o tom, že postupoval v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keď neposudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver. Aj vzhľadom na výplatné lístky za mesiace marec 2013 a apríl 2013, ktoré žalovaná predložila žalobcovi k žiadosti o poskytnutie úveru je zrejmé, že žalobca v uvedenom prípade náležite posúdil schopnosť žalovanej splácať poskytnutý spotrebiteľský úver a na základe doložených informácií a dokladov dospel k záveru, že žalovaná spĺňa podmienky pre jeho poskytnutie. Žalobca tvrdil, že aj keby súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, mal žalobcovi správne priznať aj nárok na zaplataenie úrokov z omeškania v súlade so zákonnými ustanoveniami, v zmysle ktorých žalobcovi predmetný nárok vznikol. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sa žalobca nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým žalobe v zamietnutej časti nevyhovel a je toho názoru, že súd prvej inštancie mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok v celom rozsahu. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vrátil vec na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za odvolanie vo výške 19,50 Eur a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 39,95 Eur.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal uplatneného nároku titulom neuhradených záväzkov žalovanej z uzavretej Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 08.06.2013. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,00 Eur. Žalovaná takto po dobu trvania úverové vzťahu vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 1.242,20 Eur. Žalovaná svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnila. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradila žalobcovi do dňa podania žaloby len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 235,00 Eur.

9. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

10. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

11. Námitka žalobcu, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že postupoval v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keď neposudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná. Žalobca poukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. preukázal, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Žalobca totiž predložil listinné dôkazy, ktorými sa zaoberal pri posudzovaní spôsobilosti žalovaného ako dlžníka splácať úver. Žalobca v prvom rade skúmal, či žalovaná nie je evidovaná ako dlžníka iného subjektu v nebankovom registri SOLUS a skúmal aj zápisy o klientoch v nebankovom registri klientských informácií NRKI. Rovnako skúmanie schopnosti splácať spotrebiteľský úver bolo posudzované, ako to uvádza žalobca, prostredníctvom expertného informačného systému spoločnosti CETELEM Slovensko, a.s.. Žalobca ďalej vychádzal z vyhlásenia a poučenia o ochrane osobných údajov žalovanej zo dňa 08.06.2013, z ktorého vyplýva, že žalovaná je zamestnanec Univerzitnej nemocnice, jej čistý mesačný príjem je vo výške 440,- EUR a má záväzky vo výške 102,- EUR. Taktiež žalovaná v predmetnom vyhlásení uviedla, že bývanie má zabezpečené u rodinného príslušníka, resp. že nemá výdavky za nájom. Žalobcovi poskytla žalovaná k žiadosti o poskytnutie úveru aj svoje výplatné lístky

za mesiac marec 2013 vo výške 420,46 EUR a apríl 2013 vo výške 428,12 EUR, pričom k uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a žalovanou došlo v mesiaci jún 2013. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti dlžníka tak žalobca vychádzal ako z informácií dodaných žalovanou, tak aj z informácií, ktoré získaval z iných dostupných zdrojov. Žalobca musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Odvolací súd je preto názoru, že žalobca ako veriteľ konal s dostatočnou odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., a tým nespôsobil hrubé porušenie svojich povinností.

12. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom. Pokiaľ poukazoval na aplikáciu zákonného ustanovenia § 7 ako aj § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., potom nemožno z odôvodnenia napadnutého rozsudku identifikovať, na podklade akých skutočností rozhodoval súd prvej inštancie o tom, že žalobca opomenul do zmluvy o úvere, resp. inom písomnom doklade uviesť údaje o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, ktoré by preukázali, že splnil svoju povinnosť o posudzovaní schopnosti žalovanej ako spotrebiteľa splácať úver. Tak spôsobil nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku, ktoré zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Iba konštatovanie súdu, že žalobca nekonal ako veriteľ s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 tohto zákona, keď hrubo porušil svoje povinnosti tým, že opomenul do zmluvy o úvere (resp. inom písomnom doklade) uviesť údaje o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, ktoré by preukázali, že splnil svoju povinnosť o posudzovaní schopnosti odporkyne ako spotrebiteľa splácať úver, je nepostačujúce pre preskúmanie takéhoto záveru súdu.

13. Vzhľadom na dôvody odvolania žalobcu proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, bolo predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a právne správne posúdil žalobcov nárok.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd vec prejednal v neprítomnosti sporových strán a dokazovanie vykonal obsahom spisu a listinných dôkazov. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vyslovil svoj názor, že žalobca nekonal ako veriteľ s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a preto žalobu bez dostatočného odôvodnenia zamietol. Odvolací súd hodnotí rozhodnutie okresného súdu ako nepreskúmateľné.

15. Vady zakladajúce zmatečnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmatečné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

16. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný,

teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Odvolací súd z obsahu preskúvaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že rozsudok súd prvej inštancie a jeho odôvodnenie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné, nejasné a nezrozumiteľné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúvaného rozsudku absentuje. Rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti, neobsahuje pádne hodnotenie dôkazov.

19. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu svojho záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nevysvetlil, z čoho a akých skutočností vychádzal pri zistení, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti, iba konštatoval, že sa tak stalo. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je odôvodnený v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v čase rozhodovania okresného súdu), nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie okresného súdu nie je potom jasné a zrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky a pri jeho vydaní neboli zachované formálne a obsahové náležitosti, s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov.

20. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

21. S prihliadnutím na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne vec prejednať, znova vychádzajúc z výsledkov dokazovania posúdiť žalobou uplatnený nárok podľa príslušných právnych noriem. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť, vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v Článku 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty žalobcu, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

23. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).